

מסורת הש"ס

(א) [צ"ח סה"ה, ב] [גדה כג,].
(ג) זכ"ס פ"ב מ"ג ע"ש,
(ד) ברכות נג, ו' [ויקרא טו,]
(ה) [ג'ל א' טס, ו] פ"ב מ"ג,
(ו) [מספספה וצ"ח פ"ב ה"ד],
(ז) ג"ר א"מ בשור הל"ל אלא
ממשני כ"י,
(ח) [תלף כג יב],
(ט) [ג"ל הול דמנף ש"ן של זב,
(י) ג"ר א"מ מע"ל, ח] ג"ר א"מ
הויכח טוולחל מנש' לקר,
(יג) [גמ"ג פ"ב דוכ"ס ס"ל ל"י]
ויס' לזוט פוטק קר' לזכ"ה של
אחריה אלא ויזמו וזכ"ה המו"ט
העבר הוה גמתי' דכ"ה ומיעב
קושי' מוספת פלופ' אחר ע"ש
וע"י א"מ].

נוסחת הריב"ן

[א] וזכור ורואה: [ב] דכבר
עסקן: [ג] שו' אחד מן
הדרכים: [ד] מולש' הווא:
[ה] לל' הוי טעמ' [ו] טעמ'
כל מעת' לעת כ"י [ז] שרלא ויכ'
של קר' מנמח' מנש' מעת
לעת: [ח] וזכאי' דשמואל:
[ט] מדשי' קר' דכדרכי:
[י] ככ"י מנכ' מו"ל' גליון פ"י
[מנכ'] איש אשר לא יהיה טהור
מקרה לילה דמשמע איש אשר
לא יהיה טהור סתם ולא פירש
ממ' א"כ וכו' שזכ' זו מקרה
זכו שרא' קר' א"כ לילה
מימ' לומר עד' לילה הו'
מעמ' הקרי כו"ל לעמ' מנש'
ומו' לא חזי' ויזמו: כן דכתיב
מעבר ועד' עבר ולומר ק'
דמעבר ועד' עבר כ"י וז"ל מנח'
ל'ה כספרי: כן מנמו:

הגהות רב"ח

(א) רש"י ד"ה מ"ד כל מעת
לעת וכו' וזכ' משמע כאילו
כתוב היה:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

[א] גמ' דשמואל רמי כמי' כי
יהיה כן איש גו'. ע"י שט"ה
מקובל:

מוסף רש"י

שאי אפשר לה בלא
צחצוחי' וזכ"ה. שז' אפשר
לנאות שכבת זרע וזכ"ה מן
הזכ' טיפת נזמ' וזכ"ה ויכ'
[גדה כג,].

פ"י הרא"ש

לה: עד שאל נוקק לטומאה
כיצד שנים שבאו אצל כהן
בזה בהרת כגריס וזכ' כסל
בסוף שבוב בזה כסל' וזכ'
כסל' ואין ידוע באיזה מהם
פשת' כן באיש א"י כ"ב
אנשים טהור. ואע"פ בוראי
א' מהם טמא וכ"ש באיש
א' בוראי אותו האיש שיש
בו נגע טמא אפ"ה טהור:
ובת"כ דרש' ליה מקרא וטמא
אותו את הוראי הוא מטמא
פ"י נגע שווא' הוא מטמא
ורלא קאי אגבדא ואינו מטמא
את הספק: משנוקק לטומא'
ספקו טמא. כיצד ב' שבאו
אצל כהן בזה בהרת כגריס
ובזה כסל' בסוף שבוב בזה
כסל' ועוד וזכ' כסל' ועוד
שניהם טמאי עד שחזרו
ליות' כגריס. ובת"כ דרש'
ליה מקרא וטהר אותו את
הוראי אותו מטמא ואינו מטמא
את הספק: מה"ש דספק
נגעים וטהר: הואיל ופתח
בו הכתוב בחילה. מזה יש
ללמוד דכל ספק מקלינ' ביה לטהור:
אז הכי דמהאי קרא ילפת ליה. אפי'
נוקק לטומאה נמי
דגורח' הכתוב הוא: אלא כי
אתמר דרב יהודה הוא אתמר והן
קרא אתא לדרשא אחרינ' והא
דמיפילגי' במנח' בין נוקק לטומאה
ובין לא נוקק מקראי' דת"כ דרש'
ליה כדפרי' במנח' : א' בהרת
קודמת לשער לבן טמא. דכתיב
והיא הפכה שער לבן דבעי'
שהבהרת מהפכתו ללבן: ספק
טמא ור' יהושע אומר כיהה. פ'
טהור כמו וזכ' כהה הנגע:
ודילמא כיהה וטמא כלומר מ"ט
דר' יהושע דמטור וילמא ראו'
להיות טמא והוי כמו מה"מ
אלא שישנ' נזיר משונה:
בשבעה דרכים בורקין את הוב.
שא' ראה מחמת אונס טהור
דרדשי' מבשור' ולא מחמת
אונס. עד שלא נוקק לטומאה
דהיינו כשוראה ראה שניה
שבה יגמור לטמא
משכב ומנש' אבל ראיהו
אשונה מטמא באונס טומאת
ערב דין בעל קרי כדרדשי' פ'
בנות כותים זאת תורת הוב
ואשר תצא ממנו ש"ז. ראיה
אשונה של זכ' איתקש לבעל
קרי ומצטרפי' עם השניה אפי'
היתה באונס: במאכל אם
אכל בדמים המביאים
לידי חטא בדפרוש פ"ק ויומא
ו' ר"ג כ"י בריב"ה שתי' במש'
כבד שנשא במראה ראה
אשה אפי' לא הורה ובהורהו
אפי' לא ראה ואם אירע לו
א' מאלו הוי' קודם שראה
ראיה שניה שלא באונס:
אין בורקין אותו ואף אם
ראה שלישית באונס נעשה
זכ'

לא **סומא**. דהאי ספיקו דלמנר
שמטמא דקא' זעי למימנר ספק
חזא ספק לא חזא דמשה"ה
לא מוקמינ' עליה טומאה
לא לענין חיוב קרנ' ולא
לענין סתירה אס' כבד
התחיל למנות ימי ספרו
דכתיב(ס'
וספר לו שבעת ימים לטהרתו
אלא ודאי חזא ומיניה ספק
מחמת שכבת זרע:

מי גרע. שכבת זרע דז'
משכבת זרע דטהור דטומא'
זמנא דלמנר מנר (גדה דף
מג): ^א ואיש אשר
תלץ ממנו שכבת זרע (ויקרא
כג) או לרבות את הנוגע:
אלא אמר רב
אדא בר אבהו. מאי הא
דקאמר דשכבת זרעו טמא
לומר שאין תולין זה ללמנר
שנוקק לטומאה אס'
ראה קרי אורואה ויכ' אין
אותה ויכ' כקרי כי היה
דמנן זמנ' וצ"ן (פ"ב מ"ג)
הרואה קרי אינו מטמא
בזיבה כל מעת לעת:
סבר רב
פפא קמיא דרבא
דנבא למימר. היינו
טעמא דאין תולין את הזיבה
שכבת זרע דלמנרין אידי
חולשא' שנחלש מויה'
לרשונה ^א שסבר נוקק
לטומאת זיבה חזא נמי
להך זיבה ולא מחמת
קרי אכל היכא דלא נוקק
לטומאה וראה קרי היינו
טעמא דתלינ' את הזיבה
בקרי ואינו מטמא כל מעת
לעת משום דלאו זיבה
חולשא' הוא דחזא דהא
אכתי לא נוקק לזיבה:
א"ל רבא ופא סנן.
זמנ' וצ"ן עובד כוכבים
שראה קרי ונתגייר מטמא
בזיבה מיד ומני' עלה
צברייתא(ס' עובד כוכבים
שראה קרי ונתגייר מטמא
בזיבה מיד) דז"ל צונן
שנתגייר מטהו' וכו'
הכא דליכא חולשא'
ופש"ה לא תלינ' את הזיבה
בקרי והוי טמא מיד א"ל
כיון דמקבל עליו עול
מלות אין ק' חולי גדול
מזה. ולא חולי מנש'
קאמר דאי חולי מנש'
לא הוי מטמא בזיבה שז'
אחד ^א מו' דרכים
שזדקקין כהן את הז'
שענינו דמשנמינו וכו'
מחמת חולשא' דזמנלמא
הו' דחזא שכן זיבה זכא
מזכר מת ולא מחמת
קרי: **אלא סנאי היא**.
דלעילי קאי דהא דדמינ'
לעיל מאן שמעת ליה
דקאמר שכבת זרעו מטמא
זמנא רבי יהושע היא
ולמנר עלה ופשי' רבי
יהושע לא אמר אלא מחמת
זיבה איכא תנאי'
אחריני דלמנר ^א דליכא
טעמא משום ציחצוחי'
זיבה אלא שכן גזירת
הכמזב שכבת זרע של ז'
מטמא ^א מעת לעת
לאחר זיבה אס' ראה
קרי תולין את הקרי
בזיבה ומטמא זמנא אותו
היום כלל' אכל מכאן
ולהצב' לא ואלו משום
דסבירא ליה דאי קמיפלגי
דשמואל רמי כתיב כי
יהיה כן איש אשר לא
יהיה טהור מקרה לילה
דמשמע א"ל אורחא דקרי
למתיא בלילאי:
מתני' נזיר היה
שמואל כדברי ר' נהוראי
שנא' ^א ומורה לא
יעלה על ראשו נאמר
בשמשון ^א ומורה נאמר
בשמואל ומה מורה
האמורה בשמשון נזיר
אף מורה האמורה
בשמואל נזיר א"ר יוסי
והלל אין מורה אלא
של בשר ודם א"ל רבי
נהוראי והלא כבר נאמר
ו'יאמר שמואל איך
אלך ושמע שאול והרגני
שכבר היה עליו מורא
של בשר ודם:
גמ' ^א א"ל רב
לחייא בריה חבב'

דטעמא דקרי פוטנר
בזיבה הצ' אחריו משום
חולשא' גבי גר נמי נימא
הכי דאין ק' חולי גדול
מזה דכי היכי דצדקין
אותו לפטור בקרי' דמה
לי קרי שרא' כשהוא
עובד כוכבים מה לי
שראה כשהוא ישראל:
אלא תנאי [היא]
כלומר דרב אדא ורב
פפא לימא דודאי טעמא
דקרי לאו משום חולשא'
אלא משום גזירת הכמזב
דדרשינ' כספרי והיה
לפנות ערב ירחץ זמיוס
מלמד שהקרי פוטנר
זיבה' כל מעת לעת
ולכן ל"ש מוקק ול"ש
לא נוקק למנר' דקרי
פוטנר זיבה הצ' אחריו
מעת לעת ושכבת זרע
דמנתי' לאו בזיבה
איכרי דלמנר רב אדא
בר אבהו בלא צחצוחי'
זיבה: אמר רב אדא
בר אבהו לומר שאין
תולין כה. פ"י אם זיבה
חזר קרי ז' דלמנר דקרי
של ז' מטמא זמנא:
מעת לעת כלומר כשראה
קרי תוך מעת לעת
שראה בזיבה:
רבי' יוסי אומר ב'ו'.
וא"ת ולייתי מתני'
דמסכת כלים (פ"א מ"ג)
למעלה מהס' רוקן של
ז' ושכבת זרעו שנטמא
זמנא וצפרק כיל' הרגל
(צ"ק דף כה). מייתי לה
[ו"י]ן שרגלים לדבר
דמתני' מיירי' דוקא
שכבת זרע שרואה
סמוך לזיבות (והתם
זעי לחתי' ש"טמא'
זמנא של ז'):
בבבאי קמיפלגי
דרשמואל דשמואל רמי
בתיב ב' יהיה כן איש
אשר לא יהיה טהור.
שהוא ז' מקרה לילה
כלומר משום זיבה
קרי תוך ^א (היוס)
אחר שראה הזיבה ^א
טומאה משאו לקרי:
וכתיב לפנות ערב.
אף ^א אחר שפנה
הערצ' ^א והיינו עד
מעת לעת וכדדרשינ'
נמי כספרי כדפריש'
לעיל דמשמע מעת
לעת: מ"ד מעת לעת
דייק מלפנות ערב
ומ"ד יומו דייק מלילה
ואידך הא דכתיב לילה
משום דלמנר דקרי
למתיא כלילה. ונראה
לומר דאידך דורש ^א
לפנות ערב: **מורה
האמור** בשמשון נזיר.
דכתיב נזיר אלהים
יהיה הנער מן הצען
(שופטים יג):
גמ'

דדדרשינ' כסיפרי דקרי
פוטנר זיבה של אחריה
כל מעת לעת:
בבב מורה האמור
בשמשון נזיר. דכתיב
נזיר אלהים יהיה הנער
מן הצען (שופטים יג):
גמ'

נמי דגורח' הכתוב הוא:
אלא כי אתמר דרב יהודה
הוא אתמר והן קרא אתא
לדרשא אחרינ' והא
דמיפילגי' במנח' בין נוקק
לטומאה ובין לא נוקק
מקראי' דת"כ דרש'
ליה כדפרי' במנח' : א'
בהרת קודמת לשער לבן
טמא. דכתיב והיא הפכה
שער לבן דבעי' שהבהרת
מהפכתו ללבן: ספק טמא
ור' יהושע אומר כיהה. פ'
טהור כמו וזכ' כהה הנגע:
ודילמא כיהה וטמא כלומר
מ"ט דר' יהושע דמטור
וילמא ראו' להיות טמא
והוי כמו מה"מ אלא
שישנ' נזיר משונה:
בשבעה דרכים בורקין
את הוב. שא' ראה
מחמת אונס טהור דרדשי'
מבשור' ולא מחמת
אונס. עד שלא נוקק
לטומאה דהיינו כשוראה
ראה שניה שבה יגמור
לטמא משכב ומנש'
אבל ראיהו אשונה
מטמא באונס טומאת
ערב דין בעל קרי כדרדשי'
פ' בנות כותים זאת
תורת הוב ואשר תצא
ממנו ש"ז. ראיה
אשונה של זכ' איתקש
לבעל קרי ומצטרפי' עם
השניה אפי' היתה
באונס: במאכל אם
אכל בדמים המביאים
לידי חטא בדפרוש פ"ק
ויומא ו' ר"ג כ"י בריב"ה
שתי' במש' כבד שנשא
במראה ראה אשה
אפי' לא הורה ובהורהו
אפי' לא ראה ואם
אירע לו א' מאלו הוי'
קודם שראה ראיה
שניה שלא באונס: אין
בורקין אותו ואף אם
ראה שלישית באונס
נעשה זכ'

(ה) [ג'ל דאין מקלינ' אותו
לא חנני' ולא גביס':
זמנא. כתיבי' שמה וכו'.

הכותים אין להם פרק תשיעי נזיר

סו.

אמר רבא לא תימא
ספק חזא ספק לא חזא
אלא ודאי חזא ספק
מחמת זרע' ספק
מחמת ראייה וביין
דנוקק לטומאה ספקו
טמא. פרי' דלמנרין צפ'
המפלת (גדה דף כג).
ויכ' דפתיכא זיה שכבת
זרע לא סתרה אלא יוס
אחד זיבה דלא פתיכא
זיה שכבת זרע סתרה
שעצב ורצא מיירי כיון
שצדק עצמו ומלא שכבת
זרע וגם זיבה על
הצגד ולא נודע אס'
זכא הזיבה לזכ"ה
והשכבת זרע לזכ' ויסתור
שזע או פמך זכ' זיבה
שנלו יחד ולא יסתור
רק יוס אחד:
וישכבת זרע
למאי א"רימא
למנעוק. דמנעוק
לטומאה יטמא לשכבת'
זרע זמנא פשיטא מי
גרע משכבת זרע דטהור
צעלמא ואפשי' לא
נוקק נמי אלא למשא
לשכבת זרע דטהור
צעלמא אינו מטמא
זמנא וכשנוקק לטומאה
מטמא זמנא:

מטמא זמנא:
א"רימא
האי תנא דתנאי ב'
אפי' רבי יהושע
לא קאמר
אלא בצחצוחי' זיבה
אב' בעיניה
לא. ושכבת זרע
דמנתי' משמע דאף
בעיניה: אלא אמר רב
אדא בר אבהו לומר
שצ"ן מוקק נמי אלא
דזמנסת זצ"ן (פ"ב מ"ג)
מנן הרואה קרי
[אינו מטמא בזיבה]
כל מעת לעת שהקרי
פוטנר זיבה הצ' אחריה
כל מעת לעת אכל
משנוקק לטומאה אז
לא תפטור השכבת זרע
את הזיבה הצ' אחריה:
סבר רב פפא
קמיא דרבא
דנבא למימר. היינו
טעמא דאין תולין את
הזיבה שזכ' אחריו כל
מעת לעת דאיכא
למיחש שמה מחמת
חלישות ומרוקן: מן
השכבת זרע הו' דחזא
וקרי כלן מזכרו ולא
מחמת אונסו אכל
משנוקק לטומאה
אונס לא פוטנר והיינו
נמי טעמא דרב אדא
בר אבהו:
אמר
יה רבא
והוא תנן]
גר שנתגייר
מטמא בזיבה
[מיד]. ה"ג
ואמאי הא אין ק' חולי
גדול מזה פרי' גר שראה
קרי קודם שנתגייר
ונתגייר וראה זיבה
מטמא בזיבה ולא
תפטור קרי את הזיבה
ואס' כדכרי רב אדא
ורב פפא דטעמא דקרי
פוטנר בזיבה הצ'
אחריו משום חולשא'
גבי גר נמי נימא הכי
דאין ק' חולי גדול
מזה דכי היכי דצדקין
אותו לפטור בקרי' דמה
לי קרי שרא' כשהוא
עובד כוכבים מה לי
שראה כשהוא ישראל:
אלא תנאי [היא]
כלומר דרב אדא ורב
פפא לימא דודאי טעמא
דקרי לאו משום חולשא'
אלא משום גזירת הכמזב
דדרשינ' כספרי והיה
לפנות ערב ירחץ זמיוס
מלמד שהקרי פוטנר
זיבה' כל מעת לעת
ולכן ל"ש מוקק ול"ש
לא נוקק למנר' דקרי
פוטנר זיבה הצ' אחריו
מעת לעת ושכבת זרע
דמנתי' לאו בזיבה
איכרי דלמנר רב אדא
בר אבהו בלא צחצוחי'
זיבה: אמר רב אדא
בר אבהו לומר שאין
תולין כה. פ"י אם זיבה
חזר קרי ז' דלמנר דקרי
של ז' מטמא זמנא:
מעת לעת כלומר כשראה
קרי תוך מעת לעת
שראה בזיבה:
רבי' יוסי אומר
ב'ו'. וא"ת ולייתי
מתני' דמסכת כלים
(פ"א מ"ג) למעלה
מהס' רוקן של ז' ושכבת
זרעו שנטמא זמנא
וצפרק כיל' הרגל
(צ"ק דף כה). מייתי לה
[ו"י]ן שרגלים לדבר
דמתני' מיירי' דוקא
שכבת זרע שרואה
סמוך לזיבות (והתם
זעי לחתי' ש"טמא'
זמנא של ז'):
בבבאי קמיפלגי
דרשמואל דשמואל רמי
בתיב ב' יהיה כן איש
אשר לא יהיה טהור.
שהוא ז' מקרה לילה
כלומר משום זיבה
קרי תוך ^א (היוס)
אחר שראה הזיבה ^א
טומאה משאו לקרי:
וכתיב לפנות ערב.
אף ^א אחר שפנה
הערצ' ^א והיינו עד
מעת לעת וכדדרשינ'
נמי כספרי כדפריש'
לעיל דמשמע מעת
לעת: מ"ד מעת לעת
דייק מלפנות ערב
ומ"ד יומו דייק מלילה
ואידך הא דכתיב לילה
משום דלמנר דקרי
למתיא כלילה. ונראה
לומר דאידך דורש ^א
לפנות ערב: **מורה
האמור** בשמשון נזיר.
דכתיב נזיר אלהים
יהיה הנער מן הצען:

דטעמא דקרי פוטנר
בזיבה הצ' אחריו משום
חולשא' גבי גר נמי נימא
הכי דאין ק' חולי גדול
מזה דכי היכי דצדקין
אותו לפטור בקרי' דמה
לי קרי שרא' כשהוא
עובד כוכבים מה לי
שראה כשהוא ישראל:
אלא תנאי [היא]
כלומר דרב אדא ורב
פפא לימא דודאי טעמא
דקרי לאו משום חולשא'
אלא משום גזירת הכמזב
דדרשינ' כספרי והיה
לפנות ערב ירחץ זמיוס
מלמד שהקרי פוטנר
זיבה' כל מעת לעת
ולכן ל"ש מוקק ול"ש
לא נוקק למנר' דקרי
פוטנר זיבה הצ' אחריו
מעת לעת ושכבת זרע
דמנתי' לאו בזיבה
איכרי דלמנר רב אדא
בר אבהו בלא צחצוחי'
זיבה: אמר רב אדא
בר אבהו לומר שאין
תולין כה. פ"י אם זיבה
חזר קרי ז' דלמנר דקרי
של ז' מטמא זמנא:
מעת לעת כלומר כשראה
קרי תוך מעת לעת
שראה בזיבה:
רבי' יוסי אומר
ב'ו'. וא"ת ולייתי
מתני' דמסכת כלים
(פ"א מ"ג) למעלה
מהס' רוקן של ז' ושכבת
זרעו שנטמא זמנא
וצפרק כיל' הרגל
(צ"ק דף כה). מייתי לה
[ו"י]ן שרגלים לדבר
דמתני' מיירי' דוקא
שכבת זרע שרואה
סמוך לזיבות (והתם
זעי לחתי' ש"טמא'
זמנא של ז'):
בבבאי קמיפלגי
דרשמואל דשמואל רמי
בתיב ב' יהיה כן איש
אשר לא יהיה טהור.
שהוא ז' מקרה לילה
כלומר משום זיבה
קרי תוך ^א (היוס)
אחר שראה הזיבה ^א
טומאה משאו לקרי:
וכתיב לפנות ערב.
אף ^א אחר שפנה
הערצ' ^א והיינו עד
מעת לעת וכדדרשינ'
נמי כספרי כדפריש'
לעיל דמשמע מעת
לעת: מ"ד מעת לעת
דייק מלפנות ערב
ומ"ד יומו דייק מלילה
ואידך הא דכתיב לילה
משום דלמנר דקרי
למתיא כלילה. ונראה
לומר דאידך דורש ^א
לפנות ערב: **מורה
האמור** בשמשון נזיר.
דכתיב נזיר אלהים
יהיה הנער מן הצען:

מסוק

מחמת ש"ז פירוש ספק
אז ראה ש"ז תחילה
וטיפת זיבה הבאה
אח"כ אינ' מטמא
דכנתן פ"ב דמס' זבים
הרואה קרי אינו
מטמא בזיבה מעת
לעת ספק אם טיפת
זיבה יצאת תחילה
ועד שלא נוקק הקרי
מטהר הזיבה משום
דחזא אונס שנידעונו
איבירו ונתרוקן
גופו ונחלש והוי
כחולי: משנוקק
לטומאה אפי' אונס
נטמא. וק' לפי זה
מאי קאמר מחמת
מחמת ש"ז אפי' ודאי
מחמת ש"ז טמא.
ועוד לרב אדא בר
אבהו דמפרש שכבת
זרעו לענין שאין
תולין היינו ספקו: מי
גרע משי' דטהור דמטמא
במנע ואפי' ר' יהושע
לא קאמר אלא משום
צחצוחי' זיבה אבל
בעינא לא ומנתי' דש"ז
מטמא במשא בטעם
ש"ז ולא משום זיבה
אפי' איכא בלא
צחצוחי' זיבה: אמר
רב אדא בר אבהו
לומר שאין תולין כה.
פ"י אם זיבה חזר
קרי ז' תולין שמחמת
הקרי בא הזיבה והא
דנתן דקרי מטהר
הזיבה מעת לעת
משום דמנתי' חולשא'
דקרי חזי. ולכן
משנוקק לטומאה
דמנתי' באונס טמא:
א"ל רבא והנתן גר
שראה קרי ונתגייר
מטמא בזיבה מעת
לעת ר' יוסי אומר
וימור: ובתני' מוקי
לה בנתגייר מהול
דאי לא הכי לז' מנ'
שמצטרע מחמת
[מחילה] אינו
מטמא בזיבה: ה"ג
ואין ק' חולי גדול
מזה. פירוש דאי
מותר דקרי מטהר
בזיבה משום חולשא'
מה לי ישראל מה
לי גר אדרבה שפי
חולשא' איכא בנר
שהכניס עצמו
לדגמא

עין משפט נר מצוה

גב א מיי' פ"א מה' מטמא'
משכב ומנש' הל"ד:
גב ב מיי' פ"ב מה' מחוסרי'
כפרה הל"ד:
גב ג מיי' פ"ג מה' מזיכות'
הלע"ז:

תורה אור השלם

1. כי יקרה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה לא יחזא אל מחוץ למחנה לא יבא אל תוך המחנה:
2. ותדר נדר ותאמר יי צבאות אם ראה תראה בקני אמתך וזכרתי ולא תשובח את אמתך ותתנה לאמתך ורע אנשים ותתני ללי כל ימי חייך ומורה לא יעלה על ראשו:
3. כי הקר יהיה וילדת בן ומורה לא יעלה על ראשו כי יזיר אצלם יקרה חננר מן הבטן והוא יחל להודיע את ישראל מיד פלשתינו:
4. ויאמר שמואל איך אלך וישמע שאול ויך ויך ויאמר יי עגלת בקר תשך בקר ויאמר לזבח לך באתי:
שמואל א טו ב

הגהות התוספות

1. [ג'ל שכבת זרע, ז'ל
2. שכבת.
3. [ג'ל שמוקקן.
4. [ג'ל וכי היכי דצדקין
אותו ככל ה' דרכים כן
לזכרון לנזקק
5. [ג'ל אונס לפטור
בקר' כ"י.
6. [ג'ל וזכאי'
7. [ג'ל דלמני' דקרי
כ"י.
8. [ג'ל כלא'
הס"ד וזה"ל דלמנ'
שכבת זרע של ז'
מטמא זמנא כל מעת
לעת כ"י.
9. [ג'ל מנח' וטעמא.
וכפ"י לנח' כל מה
שנסתגריס.
10. [ג'ל לילה.
11. [ג'ל מנחוס
הזיבה מחמת
משא' לקרי.
12. [ג'ל דמשמע
קף.
13. [ג'ל שערב
של יוס' הזיבה.

פ"י הרא"ש (המשך)

לקרבן וכן הרביעית
סותרת אפי' באונס:
ספקו ושכבת זרעו.
דמפרש ככ"י שרגלים
לדבר באהת הראיה
מחמת האונס כיון
שכבר נעשה זכ' מה"מ
דבשלישית אין בורקין
אותו: דאמר קרא
וזהוב את זכור וזכר
ולנקהב הוב חזא
וזכר תרי לזכר עד
כאן יש לו דין זכר
שאינו מטמא באונס
מכאן ואילך ולנקהב
יש לו דין נקהב ומטמא
באונס כדאיתא [בפ']
בנות כותים כי יזיב
זכר דמה הוי אונס
אחור ומה אני מקיים:
מחמת צמצמה ולא
מחמת רלי: והא
דתנאי ר"א אומר
בשלישית בורקין אותו.
ובאינו אונס אני נעשה
זכ' לקרבן. ברביעית
אין בורקין אותו
וסותרת אפי' באונס
במאי קמיפלגי. ר"א
דורש את גו' ראיות ש
דין זכר: אמר רבא
לא תימא ספק חזא
ספק לא חזא דהא דאי
לא מטמאי' אלא ודאי
ס' מחמת ש"ז ראה
כיון שברק בעד ומצא
עליו זיבה וקרי ואינו
ידע אם ראה כל
בפני עצמו וסותר'
ז' או אם ראה
שתיים בבת אחת
ואינו סותר אלא יומר
כדאיתא פ' המפלת
זיבה דפתיכא ביה
שכבת זרע לא סתרה
אלא יומא. וי"מ
ספק מחמת ש"ז
פירוש ספק אז ראה
ש"ז תחילה וטיפת
זיבה הבאה אח"כ
אינ' מטמא
דכנתן פ"ב דמס' זבים
הרואה קרי אינו
מטמא בזיבה מעת
לעת ספק אם טיפת
זיבה יצאת תחילה
ועד שלא נוקק הקרי
מטהר הזיבה משום
דחזא אונס שנידעונו
איבירו ונתרוקן
גופו ונחלש והוי
כחולי: משנוקק
לטומאה אפי' אונס
נטמא. וק' לפי זה
מאי קאמר מחמת
מחמת ש"ז אפי' ודאי
מחמת ש"ז טמא.
ועוד לרב אדא בר
אבהו דמפרש שכבת
זרעו לענין שאין
תולין היינו ספקו: מי
גרע משי' דטהור דמטמא
במנע ואפי' ר' יהושע
לא קאמר אלא משום
צחצוחי' זיבה אבל
בעינא לא ומנתי' דש"ז
מטמא במשא בטעם
ש"ז ולא משום זיבה
אפי' איכא בלא
צחצוחי' זיבה: אמר
רב אדא בר אבהו
לומר שאין תולין כה.
פ"י אם זיבה חזר
קרי ז' תולין שמחמת
הקרי בא הזיבה והא
דנתן דקרי מטהר
הזיבה מעת לעת
משום דמנתי' חולשא'
דקרי חזי. ולכן
משנוקק לטומאה
דמנתי' באונס טמא:
א"ל רבא והנתן גר
שראה קרי ונתגייר
מטמא בזיבה מעת
לעת ר' יוסי אומר
וימור: ובתני' מוקי
לה בנתגייר מהול
דאי לא הכי לז' מנ'
שמצטרע מחמת
[מחילה] אינו
מטמא בזיבה: ה"ג
ואין ק' חולי גדול
מזה. פירוש דאי
מותר דקרי מטהר
בזיבה משום חולשא'
מה לי ישראל מה
לי גר אדרבה שפי
חולשא' איכא בנר
שהכניס עצמו
לדגמא